

वाढदिवसाला श्लोककडून असाच लाल गुच्छ तिला मिळत होता. आणि एका वर्षापासून तो अचानक यायचा बंद झाला. आणि आज मिळाला तो हा आता लग्न झाल्यावर, अनेक वर्षांनंतर. अँन्युअल डेला आलेल्या अचानक पावसासारखा....

आठवणी बाजूला सारत हातातला गुच्छ हुंगत राधाने श्लोकला 'thank you' म्हटलं. श्लोक किंचित हसला. राधेय दुरुन हे पहात होता. तो राधाजवळ येऊन तिच्या खांद्यावर हात ठेऊन श्लोकला म्हणाला, "बरे झाले बाबा तू फुले आणलीस. आपल्या काही असे लक्षात नाही रहात. हॉस्पिटल सोडून सरळ घरी आलो बघ. नवऱ्याने नाही तरी खास मित्राने birthday girl ची आवड लक्षात ठेवली." श्लोकच्या हातात ड्रिंक देऊन त्याने संभाषण चालू ठेवले. "कधी आलास तू? किती दिवस राहणारेस?"

" आठवड्यापूर्वी आलो. आता इथेच असेन मी. माझ्या कंपनीने मला इकडे निदान 2-3 वर्षांसाठी तरी मार्केटिंग डायरेक्टरची पोस्ट देऊ केलीय. परवा सहज पूर्वा भेटली अन मला ' चल, राधाला सरप्राइज कर ' म्हणून या पार्टीला आणले तिने." श्लोक.

" फार बरं केलंस. इतक्या वर्षांनी भेटतोय आपण. चालू दे तुझ्या आणि राधाच्या गप्पा. मी थोडं इतर पाहुण्यांशीही बोलतो." म्हणत राधेय गेलासुद्धा.

राधाने श्लोककडे निरखून पाहिले. तसा आधीच तो देखणा होता, तशात परदेशात राहिल्यामुळे चेहेऱ्यावर आत्मविश्वासाचं तेज चढलं होतं, बोलण्यातली सफाईही वाढली होती. राधाने मनापासून दाद दिली, "अमेरिका मानवलीय रे तुला. यू लुक शार्प. " श्लोक हसून म्हणाला, " तू सुद्धा. सो हाऊ आर यू डुइंग? तुझे नाटक, गाणे काही चालू आहे का, की पक्की गृहिणी बनलीयेस?"

" नाटकं बिकं नाही जमत रे आता. नुसतं गाणं अधूनमधून." राधा.

श्लोकनं खट्याळपणे म्हटलं, " बघ, माझ्याशी लग्न केलं असतंस तर अशी वेळ आली नसती. चान्स होता तुला, घालवलास बघ. "

राधा ऐकतच राहिली. हा श्लोक बोलतोय? किती अबोल होता? अबोल कुठला, almost घुम्याच, थट्टाबिट्टा करणं तर दूरच. पण कधी मोकळेपणानं बोलणंही नाही. आणि आता हे इतकं? राधाचे विचार चालू होते. पण लगेच स्वतःला सावरून श्लोकच्या डोळ्याला डोळा भिडवून ती त्याला म्हणाली, " तू कधी मला विचारलं तरी होतंस, लग्न करशील का म्हणून? "

थोडा गंभीर होत श्लोक म्हणाला, " आडून आडून अप्रत्यक्षपणे मी तुझा कल बघायचा प्रयत्न खूप केला. पण सरळ विचारायची हिंमत झाली नाही. वाटलं, जुगनूने चांद की तरफ देखा और जुगनू गिर गया."

आता राधाच्या डोळ्यात पाणी जमायला लागलं. ती हळुवारपणे बोलू लागली, " श्लोक,

it's a DONE thing. तो भूतकाळ होता. भूतकाळाचा वर्तमानकाळाशी संबंध जरूर असतो; नाही असं नाही. पण आपल्या भूतकाळातल्या चांगल्या आठवणी, ती मैत्री तशीच राहू दे. त्या दिवसांची गोड आठवण राहू दे. बस्स्. पण त्याची लुडबुड वर्तमानकाळात होऊ देऊ नकोस. मी तसंच ठरवलं न् आज आनंदात आहे मी. राधेय साधा सरळ माणूस आहे. काव्यबिब्य त्याचा प्रांत नाही, आवडही नाही. पण एके दिवशी त्याने कॉलेजच्या लायब्ररीत मी पुस्तकं पहात असताना " लग्न करशील का " असं स्पष्ट विचारलं अन् मी विरघळले. " I am ready for any response. आय अॅम नॉट वरीड अबाउट रिजेक्शन. पण माझ्या भावना मी व्यक्त केल्या याचं तरी समाधान राहिल माझ्याजवळ. " म्हणाला. त्यातून, श्लोक, आपल्या आणाभाका, चांदणी रात्र असं काही झालं नव्हतंच. भावनांचाही गोंधळच होता. सो फरगेट द पास्ट, फेस ते रिअॅलिटी, ओ के फ्रेंड? " म्हणत त्याचा हात धरून थोपटल्यासारखं केलं.

" हॅलो एव्हरीबडी." राधेय ओरडून म्हणत होता, " मी राधासाठी आता एक गाणं म्हणणार आहे. प्लीज़ बेअर विथ मी." म्हणत त्याने सीडी लावली आणि lip sync सुरु केलं. सगळे हसायला लागले. " हम तेरे बिन अब रह नही सकते, तेरे बिना क्या वजूद मेरा " राधाला रडूच कोसळलं. तिचं हे आवडतं गाणं. स्वतःला गाता येत नसतानाही राधेय आपल्या भावना या मार्गाने व्यक्त करतोय, या विचाराने तिला राहवलं नाही. श्लोककडे दुर्लक्ष करून धावत जाऊन ती राधेयच्या मिठीत शिरली.